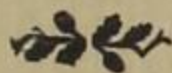

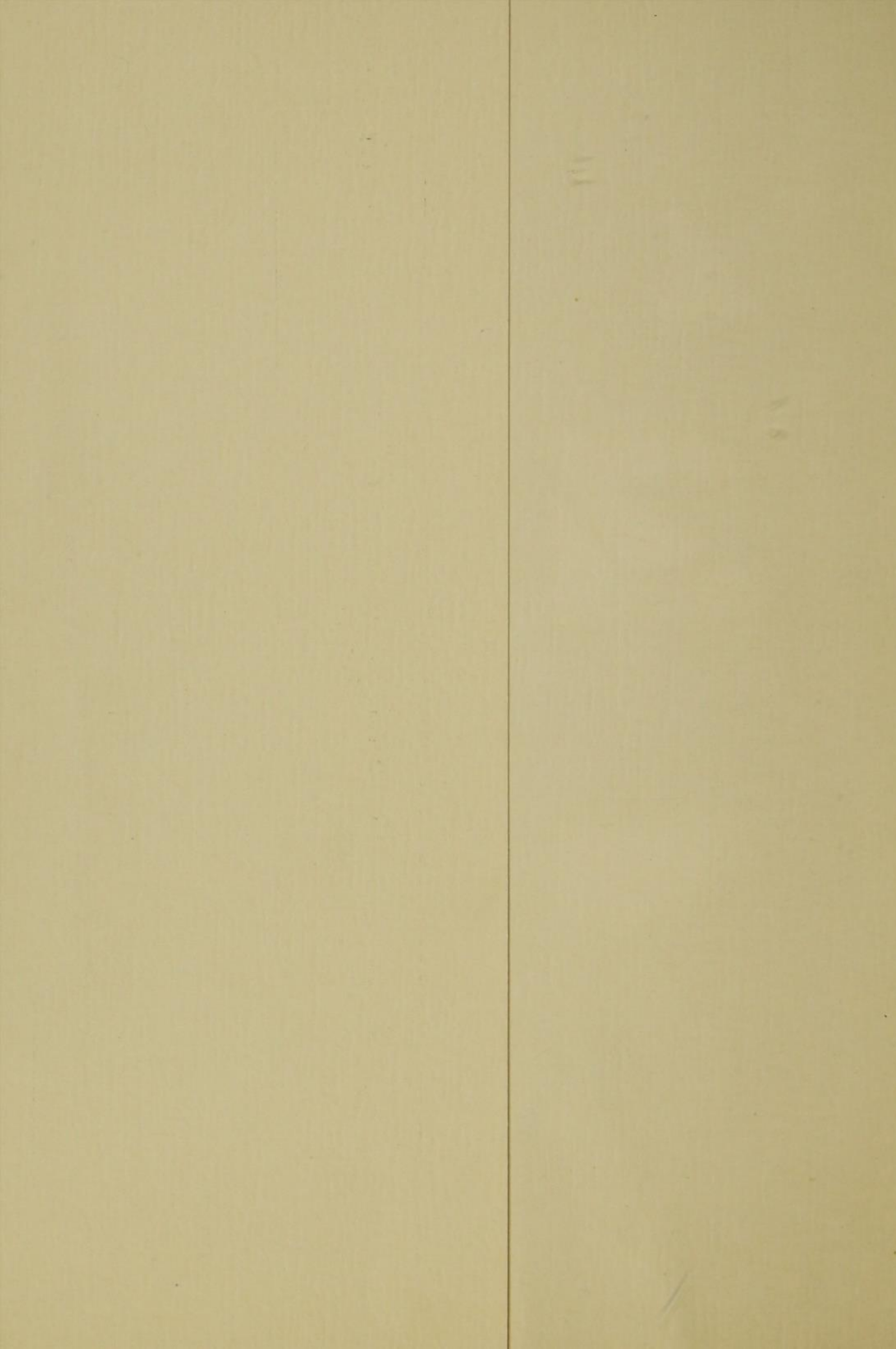
ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ

ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ

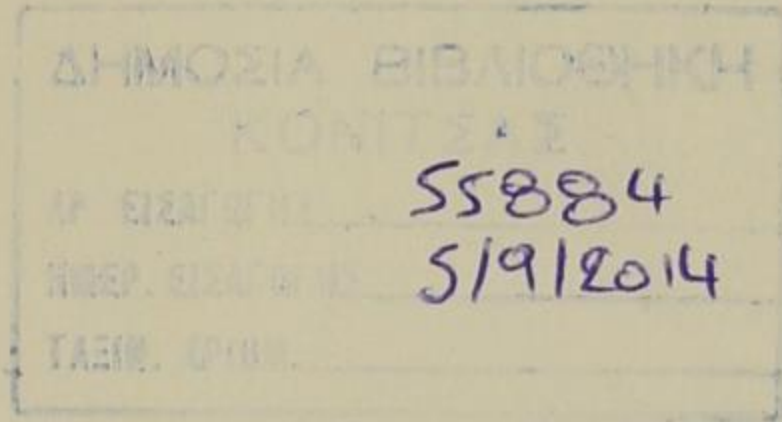
ΑΘΗΝΑ

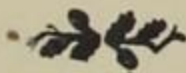

Βιβλίο Λατίνα Βόχου

ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ

ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ

ΑΘΗΝΑ

ΣΤΟ ΦΙΛΟ
ΓΙΩΡΓΟ ΒΟΓΙΑΤΖΗ,
ΤΟΝ ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

I

Τὰ τραγούδια σου μείνανε μόνα
σὰν ἀντίλαλοι, ἤχοι φτωχοὶ
σὲ ἀφιλόξενο κι' ἔρμο δρυμῶνα
κι' ἡ καρδιά σου κι' αὐτὴ μοναχὴ.

Θὰ πεθάνης, θὰ ζήσης, ποιὸς ξέρει ;
ἢ ψηλὰ θὰ σὲ σύρουν πουλιά ;
τ' οὐρανοῦ σὲ κανέν' ἀπὸ τὰ μέρη
θὰ μπορέσης νὰ στήσης φωλιά ;

Θάσαι πάντα ἀλήτης τ' ἀπείρου
νὰ πετᾶς μὲ σπασμένα φτερὰ
ἢ στὸ φῶς θὰ γυρίζης τριγύρου
ὡσπου ἢ φλόγα σὲ κάψη γερά ;

||

‘Ολογύρω σου σκόρπια λουλούδια,
εὐωδιές και χαρὰ περισσὴ
και μυριόστομα τόσα τραγούδια
κι’ ἡ βραδυὰ γελαστὴ και χρυσῆ.

Πλουμιστὸ κι’ ἀσημένιο φεγγάρι,
μυρωμένα κι’ οὐράνια και γῆ,
στολισμένα τὰ πάντα μὲ χάρη
κι’ ἀπλωμένη παντοῦ μιὰ σιγῆ.

Δὲν τολμᾶ σὲ μιὰ τέτοια μαγεία
ν’ ἀνασάνη κανεὶς κι’ ἡ πνοὴ
ποὺ θὰ βγῆ τέτοιαν ὥραν ἀγία
θᾶν’ σπονδὴ σὲ ὑπερούσια ἡδονή.

III

Τούτ' ἢ στράτα πού σ' ἔβγαλε ἢ τύχη
εἶν' ὁ δρόμος πού πᾶνε καὶ οἱ πόνοι.
Νὰ βαδίσης στητός στοῦ πλευρό του
σάν πουλί λαβωμένο πού νύχι
σταυραητοῦ τὸ κορμί του πληγώνει
καὶ τσιρίζει καὶ κλαίει μοναχό του.

Κι' ἂν στοῦ διάβα δὲν ψάλης τραγούδι
χαρωπό, τί μ' αὐτό ; δὲν σὲ κλαῖμε.
Τῶχει ἢ μοίρα γραμμένο γιὰ σένα
νὰ μὴ βάλης μέσ' στ' ἄνθια λουλούδι
κι' ἢ ζωὴ μας, ἐδῶ πού τὰ λέμε,
σοῦ κρατεῖ μυστικὰ κλειδωμένα.

IV

Τ' ἀργυρόηχο κῦμα γλυστράει
καὶ μὲ μιᾶς σ' ἀμμουδιὰ ξεψυχάει
κι' ἄλλο πάλι, θεριὸ λυσσασμένο,
μὲ τραχὺ τὸ γοργὸ πέρασμά του
φρίκης ρίγη καὶ ρίγη θανάτου
μᾶς σκορπᾶ, βογγητὸ κολασμένο.

Καὶ ριγοῦμε καὶ κλαίμε, ἄλλοί μας,
κι' ὁ θεὸς μας στ' αὐτί μας μιλεῖ μας :
«μὴ δειλιάζετε πιά παρὰ μόνο
καλαμιᾶς ποὺ λυγάει ἀπ' τὸ κῦμα
πέστε τώρα, παιδιὰ μου, τὸ κρίμα,
πέστε ἀκόμα τραγούδι μὲ πόνο».

∨

Πῶς μπορείς νὰ θυμᾶσαι ἀκόμα
τι αὐγὴ ἦταν ἐκείνη, τι θάμα !
Σὰν σὲ βρῆκε γυρτὸν πὰ στὸ στρῶμα,
σὰν σὲ βρῆκε παιδί με τὸ κλάμα,
δυσὸ φτερούγιες τὴν πῆραν καὶ πάει.

Μιὰν αὐγὴ τόσο ἀγνή, τόσο αἰθέρια
γαύρη κι' ἄγγιαχτη, τόσον ὠραία,
δὲν μπορεί παρὰ ν' ἄβρη τ' ἀστέρια
καὶ ν' ἀφήση τὴ γῆ ποὺ μοιραία
μέσ' στὸ χάος, σὰν ἔρμη, κυλάει.

VI

Λυγερή σὲ ἀργαλιὸ βυθισμένη
τὴ σαΐτα πετάει καὶ χτυπάει
τὰ χτενίδια ἢ ζωὴ καὶ προσμένει
τὴ θωριὰ νὰ γυρίση, ποὺ πάει
σὲ οὐρανοὺς καὶ σ' αἰθέρες νὰ λάψη.

Κι' ἀναμένοντας ὅλο γηράζει
σὲ οὐρανὸ δὲν μπορεῖ ν' ἀτενίση,
μοιρολόϊ γιὰ τραγούδι ταιριάζει
μὲ ὅλο πόνους γεμᾶτο καὶ μίση,
ποὺ εἶναι τώρα κανεὶς νὰ τὴν κλάψη.

VII

Πρὶν ἀρχίσης γιὰ τ' ἄγνωστο ἀστέρι
νὰ πετᾶς μὲ σπασμένα φτερὰ
ἢ ψυχὴ σου, ἀγνὸ περιστέρι,
τὴ χαρὰ μας τὴν εἶχε χαρὰ.

Πρὶν γι' ἀγάπη καὶ πνεῦμα πεινάσης
τοῦ παιδιοῦ, τοῦ πουλιοῦ τὸν παλμὸ
μέσ' στὰ στήθια σου εἶχες καημό :
ᾠ «πᾶ στήης καὶ τὰν γᾶν μας κινάσης !»

VIII

Μήτε ἠθρόϊσμα μήτε λαχτάρα
γι' ἄλλους κόσμους οὐράνιους δὲν τρέμει.
Μόνο ἡ ξώφρενη κραίνει κατάρρα
ποὺ τῆ νύχτα ὀλάκερη γέμει
μὲ θλιμένους σκοποὺς καὶ μὲ μάγια.

Δοξασμένοι οἱ νεκροὶ ποὺ κοιμᾶστε
σὲ ἀφανῆ καὶ βουβὰ κοιμητήρια,
τῆ ζωῆ τῆ γλυκειὰ κι' ἂν ἐχάστε
ἔχετ' ὅμως τ' ἀστέρια τὰ μύρια
συντροφιὰ σας ἀνέγγιαχτη κι' ἅγια.

ΙΧ

ᾠ θλιμένα μας δάση καὶ λόγγοι,
ᾠ βρυσούλες μονάχες ποὺ κλαίτε
ποιὸς γιαλὸς τοῦ πελάου μας βόγγει ;
Τὶς νυχτιές, ἀστεράκια τὶ λέτε
ποὺ ἀσάλευτα μένετε πάντα ;

ᾠ λουλούδια κι' ἄθῳ μας κρίνο
τῆς αὐγῆς πού ρουφήξετε τὴ δρόσο,
ποιὸν ἀλλόφρενο λέτε μας θρῆνο
μαραμένα ποὺ ἐγύρατε τόσο,
ποιὰ θλιμένα μᾶς λέτε μπαλάντα ;

X

Κι' ἄν στηλώσης τ' αὐτὶ μέσ' στὸ βράδυ
κι' ἄν ἀνοίξης τὰ μάτια στὸ φῶς
κι' ἄν χυθῆς μέσ' στὴν πλάση σὰν χὰδι
θᾶναι ἀνώφελος μόχθος αὐτός.

Σὰν λαμπάδα ποὺ λυώνει, σὲ ἀνάβει
κι' ἢ νυχτιὰ κι' ἢ αὐγὴ μὲ τὸ φῶς.
Τὴ ζωὴ νὰ πικραίνῃ δὲν παύει
ἄλλο πάρεξ ὁ πόνος κρυφός.

ΧΙ

Μιὰν ἀρὰ μᾶς ὠθεῖ φυγοκέντρα
στὸ κενὸ κι' ἄλλη μιὰ κεντρομόλα
στὸν πυρῆνα τοῦ ἀτόμου. Βουκέντρα
μᾶς κεντράει κι' ἕνας οἴστρος γιὰ ὅλα.

Ντροπαλή 'ναι καὶ ἡ νύχτα κι' ἡ μέρα
καὶ βουβὸ τῆς ζωῆς μας τὸ φῶς.
Μιὰ φριχτὴ μᾶς πικραίνει φοβέρα
κι' ἀδυσώπητος πόνος κρυφός.

XII

Τὸ κενὸ μᾶς τραβάει σὰ Σειρῆνα.
Τὸ Διάστημα ἐμεῖς δρασκελοῦμε.
Ψαχουλεύουμε πιά τὸν πυρῆνα
κι' ὄλο γαῦροι τὸ πᾶν προκαλοῦμε!

Μὰ ἡ μανούλα μας γῆ ποὺ μᾶς τρέφει,
ἡ γλυκειά μας, ἡ μάνα μας γῆ,
τυλιγμένη στὸν ἥλιο, στὰ νέφη,
ἀνεπούλωτη χαίνει πληγή.

XIII

Τῶν πυραύλων τὸ ἄγχος ξεσχίζει
τὴν καρδιά σου καὶ τοὺς οὐρανοὺς.
Μέσ' στὸ χάος νὰ πλεύση πασχίζει
λιγοστός τῶν ἀνθρώπων ὁ νοῦς.

Κι' εἶναι σὰν τὸν παλιό μας τὸν μῦθο:
μὲ τὰ γόνατα ποὺ ἔχουν λυγίσει
Δαναΐδες γεμίζουν τὸν πίθο
ποὺ τὴ δίψα ποτὲ δὲν θὰ σβύση.

XIV

Κι' ἡ μανούλα μας γῆ ποὺ μᾶς τρέφει,
ἡ γλυκειά μας, ἡ μάνα μας γῆ,
τυλιγμένη στὸν ἥλιο, στὰ νέφη,
ἀνεπούλωτη χαίνει πληγή.

XV

Καὶ ὅμως ἔχω ναὸ μὲ κολῶνες
οὐρανόφταστες μέσα μου χτίσει
καὶ θεοὺς καὶ θεῆς καὶ γοργόνες
ἔχω πάνω σὲ θρόνους καθίσει.

Συμπαγῆ του κι' ἀκλόνητα βάρβα,
κρουσταλένιοι του οἱ τοῖχοι τριγύρα
κι' ἀπ' τὸν Ὀλυμπον ἄρπαξα λάθρα
τὸ Θεὸ τῶν θεῶν καὶ τὸν πῆρα.

XVI

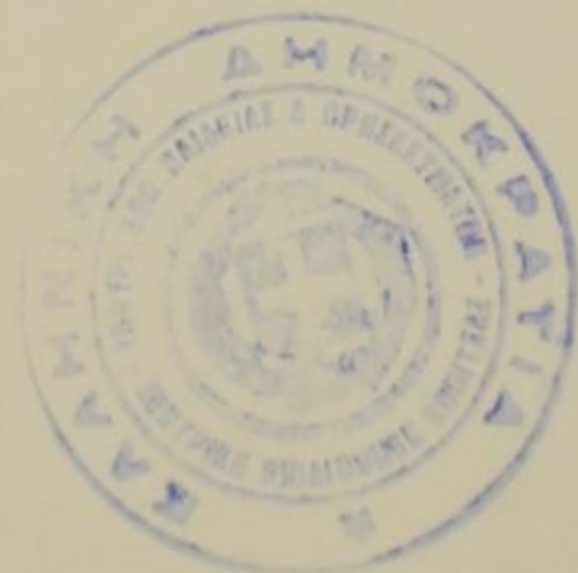
Καὶ οὐρανὸν καὶ στερέωμα στήσει
μὲ τὸν ἥλιο καὶ τὸ ἄστροι τοῦ Βέγα
κι' ἓνα Σύμπαν ἐντὸς ἔχω κλείσει
ποὺ εἶναι ἀπείρως μικρὸ κι' εἶναι μέγα.

Κι' ἓνα φῶς ἱερὸ ποὺ τὰ σκοτὴ
ξεδιαλύνει τοῦ κόσμου αἰῶνες.
"Ἐνα φῶς ἔν' ἀναστῆ ἢ ἀνθρωπότη
ἔχω μέσα μου, τοὺς παρθενῶνες.

XVII

Ἄπ' τὸ θόλο θεὸς παντοκράτωρ
εὐλογεῖ τοὺς θεοὺς τοῦ ναοῦ μου.
εἶν' ὁ Ζεὺς, ὁ θεὸς κοσμοκράτωρ
στὸ στερέωμα αὐτὸ τ' οὐρανοῦ μου.

Τᾶχα, Θεέ μου, πᾶ ἴλεως γίνε,
θὰ σταθῶ στ' οὐρανοῦ μιὰ γωνία ;
... κι' εἶν' αὐτὸ ποῦ μοῦ κάνει νὰ εἶναι
ἡ ζωὴ διαρκῆς ἀγωνία.

ΟΙ «ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ» ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗ
ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ ΤΥΠΩΘΗΚΑΝ ΤΟΝ
ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑ ΕΝΙΑΚΟΣΙΑ
ΠΕΝΗΝΤΑ ΕΝΙΑ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑ-
ΦΕΙΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΕ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑ ΜΟΝΟΝ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ :

- « Η ΔΑΣΚΑΛΙΤΣΑ » (ἔπαινος διαγωνισμοῦ διηγημάτων Ἐνώσεως Ἑλλ. Λογοτεχνῶν) 1953

ΕΙΔ. ΜΕΛΕΤΕΣ :

- Βιομηχανία καὶ ἐκβιομηχάνισις 1952
- Ὁργάνωσις Ἐργοστασίων (βραβ. εἰς διαγων.) »
- Ψυχοτεχνικὴ 1953
- Σχέδιον Μάρσαλ »
- Ἐνεργειακὴ οἰκονομία καὶ ἐξηλεκτρισμὸς »

ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ :

« Τ' ΑΓΟΝΑ ΧΡΟΝΙΑ » = χρονογραφήματα

« Ἡ περιστέρα » = διηγήματα

« ΠΥΡΑΥΛΟΙ » = ποιήματα

« Η ΝΙΚΗ » = Ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις

« ΝΕΑ ΠΑΙΔΕΙΑ » = Μελέτη.